

та е още тъй слабо психологическа, че може да се каже, че е само инстинктивна или биологическа. Но макаръ още нераздѣлна и непрогресивна, тя си има своето огромно значение, давайки положителни и отрицателни резултати.

Съ необходимото душевно развитие, групиятъ животъ започва да напредва и да се одухотворява отъ все по нарастващи душевни сили, подражания, съперничество, нѣкакъвъ алтруизъмъ. Чрезъ това се внася нѣщо ново, което, чрезъ обичаитѣ и навицитѣ се задържа, увѣковечава и предава на поколенията, съставя социалната традиция и социалната наследственостъ, която става толкова реална и могъща, колкото физиологическата наследственостъ. Първата се поддържа чрезъ възпитанието и подражанието, а втората — чрезъ самия актъ на раждането.

Съ влизането въ сила на новитѣ душевни и социални сили, човѣкътъ става по-пластиченъ и напредничавъ, а заедно съ това такъвъ става и груповия животъ. До като хората се владѣятъ само отъ незнания, тъмни, стихийни свои сили, тѣ действатъ неразумно, фатално; когато, обаче, се пробуди индивидуалното въ душата, човѣкътъ може вече да разбира, избира, предпочита, да се ръководи отъ принципи, а заедно съ това цѣлиятъ груповъ животъ се осмисля, става податливъ на напредъкъ и подобрене. До като въ примитивната група всѣки действа въ името на своитѣ лични инстинкти, представлява свѣтъ затворенъ за другитѣ, а външната солидарностъ произхожда отъ това, че природата у нисшето човѣчество е еднаква у всички, въ напредналата група солидарността произхожда и отъ това, че, благодарение на оформ-